
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR - 119- XII.

Zsoltár 119, 89-90

2014. 12.25.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Lukács evangéliuma 2. 1-17.

Imádkozzuk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hadd legyen ebben a nagy és szép ünnepünkben imádáságunk első szava a dicsőítés és a hálaadás, hadd csatlakozzunk mi is a Téged dicsőítő angyalok sokaságához és hadd hirdessük mi is nevednek dicsőségét és hadd fohászkodjunk mi is buzgón mindannyiunk békességéért. Magasztalunk Mennyei Atyánk, hogy hűséges vagy és ígéreteidet betöltötted. Magasztalunk, hogy elküldötted a Szabadítót, akit megígértél az atyáknak a próféták által. Magasztalunk, hogy elküldötted Őt, az egyszülött Fiút, aki magára vette sorsunkat, életünket és szabadulást, békességet és üdvösséget szerzett a számunkra. Add Mennyei Atyánk, hogy ebben a mostani ünnepünkben, mikor körülvesz bennünket ragyogó dicsőséged, szívünkben is igazán megértsük szent üzenetedet, üdvösséges akaratodat, önmagunkat átadjuk, hogy boldog életet élhessünk. Kérünk hát, küld el Szentlelkedet, töltsd be életünket, áldd meg ünneplésünket és gyülekezetünket megszentelő szabadító szeretetteddel, örök békességeddel. Krisztusért, az egyszülött Fiúért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus:

119. zsoltár 89-90:

Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben.

Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az.

Lukács evangéliuma 2. rész 15:

Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Nemrégiben egy apró jelenetet láttam, olyat, ami nem is szokott igazán feltűnni és nem is jegyezzük meg. Számomra mégis egy szempillantásban nagyon sok mindent elmondott a karácsony nagy titkából. A villamosmegállóban egy egészen apró kisfiúcska próbált fölszállni a villamosra, de magas volt neki a lépcső, fölfelé nyújtotta a kezét, kapaszkodót keresett. Fönn a villamoson pedig állt egy fiatalember, ezt észrevette, lehajolt és lenyújtotta a kezét. De az első akció nem sikerült, a fiatalember túl magasan volt, a kisfiú túl alacsonyan. Nem ért össze a kezük. Így aztán az ifjúnak le kellett egyet lépnie a lépcsőn és akkor már sikerült a kézfogó, fel tudott szállni a gyermek is a villamosra. A kezeknek ez az összetalálkozása jelzi számomra az égnek és a földnek az egybekapaszkodását. És azt hiszem, hogy ez a karácsonynak is az egyszerű mozdulata, így kapaszkodik össze menny és föld, így lép alá Isten, aláhajol, és kinyújtja kezét. Ez a mi ünnepünk központi mozdulata, és ebben értjük meg a boldog Isten-ember kapcsolatot is. Igen, sajnos – ki kell mondanom – lehet boldogtalan Isten-ember kapcsolat is. De most a boldog Isten-ember kapcsolatot látjuk, és a sorrendjét is, egészen pontosan a rendjét. Úgy, ahogyan mondtam: Isten aláhajol, hogy föl-emelje az embert lesüllyedt létéből; Isten kezét nyújt, hogy az ember reményre jusson a csüggedésből, Isten emberré lesz, hogy végre már mi is emberré tudjunk lenni és igazi öröme találjunk megannyi lemondásból; Isten Krisztusban halálra adja magát, hogy az ember igazságot nyerjen és kiszabaduljon hamissága útvesztőjéből. És Isten feltámasztja Krisztust, hogy az ember élő és megtartó hitre és reményre jusson, szeretetre nagy élet-tétlenségéből.

Amit a zsolnárból hallottunk, az évezreddel hamarabb hangzik, mint a betlehemi angyalok éneke. Isten ígéről mondja: *Uram, a Te Igéd megáll a mennyben* – majd folytatja: és hűségeden *áll meg a föld*. Ez teljeseedik be karácsonyban, amikor az angyalok kórusa énekli: *dicsőség a mennyben, a magasságban Istennek és békesség és jóakarát a földön az emberhez*. És lám, a sorrend! A zsolnáros is először azt mondja: *Uram a Te Igéd maradandó, örökkévaló módon megáll a mennyben*, - és aztán: és a Te igazságodon alapszik a föld, és ezért az is megáll. Ez a sorrend. És mivel az angyalok karácsonyi énekében is megfordíthatatlan a sorrend: *dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség az embernek!* - ki kell mondjuk, hogy az nemcsak sorrend, nem csak a helyes rend, mert így van megírva, ezért így kell mondani, hanem ez itt üdvrend is. Úrvacsorai ágendánk végén a harmadik, fogadalmi kérdés így hangzik: *Ígéritek-e, fogadjátok-e mint Isten megváltott gyermekei, ezen a földön már az Ő dicsőségére és embertársaitok javára éltek?* Legalábbis, itt a gyülekezetünkben mi ezt így szoktuk mondani. De megmondom, hogy ez a régi megírt ágendákban helyesen nem így van, hanem így: *embertársaink javára, Isten dicsőségére...* És valamikor én is mindig így mondtam ezt. Egy alkalommal azonban eltévesztettem sorrendet, és így mondtam: *Isten dicsőségére, embertársaitok javára...* Aztán istentisztelet után odajött egy atyafi, nagy tudósa a református liturgiáknak, és azt mondta: *tiszteletes úr, nem jól mondta...* Megszepentem egy pillanatra: mit nem mondtam jól? – Hát a sorrendet - felelte. Milyen

sorrendet? Nos, először van az ember java, itt a földön, aztán emelkedünk föl a dicsőségbe! Tehát előbb embertársaink javára, aztán Isten dicsőségére – így van a rend, - mondta. Szokták rám mondani, nem nagyon viselem a kritikát. Ez nem igaz – csak úgy teszek, mintha nem viselném. Bizony, elgondolkodtam s rájöttem a zsoltár meg az angyalok éneke nyomán, hogy jól hibáztam (mert lehet jól is hibázni). Így kijavítottam a liturgiát és azóta ebben a gyülekezetben mi így mondjuk. Először (mert mindenkifölött): Isten dicsőségére, - utána (mert mindig Isten szeretetével): embertársaink javára.

Dicsőség a magasságban Istennek – ez az angyalok első szava! Ezt kiáltják bele a betlehemi éjszakába. Majd utána: békesség az embernek és jóakarát a földön. Ezt mondja a régi zsoltár is. Így mondja, legelőbb tehát: Uram, örökké megmarad a Te igéd a mennyben. Rímel rá a karácsonyi ének: dicsőség a mennyben az Istennek. Ez a dicsőség ragyogja körbe Betlehem éjjelén a pásztorokat. Elmondja Lukács, hogy megjelent egy angyal, és a pásztorokat mennyei fényesség ragyogta körbe (Lk 2,9). Fontos ez a szó, hogy: *körbe-ragyogta* őket. Körbe kerítette őket Isten dicsősége. Azt kívánom tehát, kedves testvérek, ezen a karácsonyunkon, hogy legyetek mindannyian körbekerítve Isten dicsőségével, hogy bárhova fordultok, bármerre tekintetek, bárhova léptek, ez a dicsőség legyen ott veletek. Ahogyan a 139. zsoltár mondja: előttem, fölöttem, és mögöttem tartod a Te kezedet és bárhova mennék, ha a magasságba hágok, ha a mélységbe hatolok le, mindenütt jelen vagy velem. De azt is hozzá kell tenni, hogy Pál apostol is így írja le megtérését, amikor még Saulusként üldözte a Krisztust és a Krisztus követőit és ott, a damaszuszi úton - meséli később Pál – hirtelen nagy fényesség ragyogta körbe (ApCsel 26,13). Ugyanezt a szót használja: hirtelen beleragyogott Isten felfénylő dicsősége a lélek sötétjébe, a megsötétedett emberi életbe, a reménytelenségbe, abba a kudarc-sorozatunkba, hogy mi mindig megfordítjuk a dolgot, és abból csak fonáság jön ki (így valahogy: először én, az én békességem, az én jólétem, nekem a jó, aztán majd a végén odateszünk egy kis dicsőséget Istennek), nos, Isten az Isten dicsősége Saulust is, a betlehemi pásztorokat is, a zsoltárost is és minden igazszívűt körülragyog, betölti életüket. Igen, itt rímel megint a zsoltáros szavára: ez a felfénylés megmarad örökre, szilárdan megáll, - ez az Isten igéje.

Ami pedig megáll a mennyben, ami örökkévaló módon megmarad, azt az ember a földön meg nem döntheti. Hallottuk sokszor itt gyülekezetben, az ősz folyamán, a 119. zsoltár magyarázata során, hogy ez a szó, hogy *ige*: ígéret is. De több is. Az *ige* - így magyarázza a 16. században Méliusz Juhász Péter, Debrecen nagy reformátora – ez az *ige* maga Isten valója, az élő, a teremtő, az alkotó, a világfenntartó Isten önnön maga, úgy, ahogy Isten mindig kimondja önmagát, ez az *ige*. Ez az *ige* öltött testet, ez az *ige* lakozott közöttünk Jézus Krisztusban. Így mondja János evangélista (ez az ő karácsonyi története): az *ige* testet öltött és közöttünk lakozott, s láttuk az Ő dicsőségét, mint Isten egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt igazsággal és kegyelemmel (Jn ev. 1.14). Vagy így mondja levelében – ugyanő János – az életnek igéjéről (amely odafent a mennyben örökre megmarad, teremtett min-

deneket): Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Ígétéjéről: az élet megjelent! (1Jn 1,1-2) Krisztus ez, a testet öltött ige, aki örökre megmarad a mennyben, s ha megmarad, ember azt a földön meg nem döntheti. Ugyan igekezhet rá. De itt nyomban hozzáteszi a zsolttáros: Uram, nemzedékről nemzedékre van a Te igazságod. Te erősítetted meg a földet és áll az. Milyen szépen rímel erre az angyalok karácsonyi éneke: és az emberekhez békesség és a földön jóakarát.

Istennél a mérték az, ami örök. Isten örökkévalóság. Az embernél a mérték az, ami nemzedékről nemzedékre van. A történelemben, annak elejétől a végéig az dönt, ami folytonos. S ez azt mutatja, hogy bár az ember egy-egy percre félretolhatja az Isten igazságát, s bár sok-sok ilyen egy-egy perce volt a történelemnek, Isten hűsége marad meg nemzedékről-nemzedékre. Ha borúlátásunkra akarnánk felfűzni a világtörténelem sok-sok keserves pillanatát, jaj, nem tudom, hogy hány madzag vagy zsinór kellene hozzá, de biztos minden fűzér megtelne ezekkel. Mégis csak percek és pillanatok ezek, mert ami megáll, az éppen Isten igazsága nemzedékről nemzedékre. Ady Endre szavával: csak dáridózzanak a percmemberkék, telex velük a világ, ujjongjanak, ünnepeljék magukat, akár föltámadhatnak Isten ellen is, az isteni rend megdöntésére. Isten hűsége nem rendül meg. Ahogyan a 2. zsolttárban olvassuk: Isten kérdezi szinte mosolyogva, nevetve: miért zúgolódnak a hatalmasok, mire gyülekeztek össze a nép fejedelmei és királyai? Ezt mondják egymásnak a nagy emberi összeesküvés során: jertek, vessük le magunkról a Mindenhatót, törjük le bilincseit. Aztán, folytatja a zsolttáros: a magasságban lakozó aláhajol és nevet, nevet, kineveti őket. Tud az Isten nevetni is, - rajtunk nevetni. De tud az Isten a nevetésen túl örök irgalmából és igazságából ilyet is mondani: békesség és jóakarát! És tud az Isten önmaga és az ember között békességet is szerezni, így, ebben a sorrendben, mert ez nemcsak helyességi sorrend, hanem üdvrend is, ahogy a zsolttáros és az angyalok éneke mondja.

Úgy van ez, testvérek, mint ahogy a gyerekjáték mutatja. A kis unokám már eljutott abba a korba, hogy rá lehet bízni a játékot, önállóan eljátszik már. Kedvelt gyermekjáték az úgynevezett DUPLO, mely a LEGO játék megnagyobbított változata, hiszen a kisgyerek még nem olyan ügyes, hogy az apró LEGO-elemeket összerakja. A DUPLO azonban jókora, ráadásul vannak benne a patentek, nem kell hozzá nagy ügyesség, csak figyelem, hogy egybetaláljanak az elemek. Legyünk gyerekek, testvérek, hadd legyen ez a második jókívánságom ezen a karácsonykor. Olyan kicsi gyerekek, akikért odahajol ez a fiatalember és fölsegíti, olyan kicsi gyerekek, akiknek Isten előre elkészíti ezt a patentet, mert az Ő dicsősége és az Ő igazsága ez a patent, s ezt a kettőt nem lehet egymástól szétválasztani, de könnyen össze lehet kapcsolni.

„Igazságot” mondok ugyan, merthogy a Károli féle fordításban, meg a régi latin és görög fordításokban is így van, ám a mai Biblia-tudósok ezt másként fordítják. Azért említem ezt, mert ha valaki hazamegy és kilapozza a 119. zsolttár 89-90. verseit és új fordítású Bibliája van, meghökken, hogy miről prédikált ma a lelkészünk, hiszen ott nem az áll, amit mondott (igazság), hanem ez, hogy nemzedékről nem-

zedékre megáll a Te *hűséged*. De nagyon egyszerű a megoldás. Az az igazság, amiről most itt a zsolttáros beszél, az nem a filozófiának az igazsága és nem is az ember vélt vagy valós jussa, hanem az az igaz valóság, amire Isten ráalapozta a földet. Ez az igazság: Isten ígéje örökre megmarad; az az igazság: hogy Isten hűséges; az az igazság, hogy lehet Istenre támaszkodni, nem fog kiszaladni alólad, ne félj! Nem fog összerogygni alattad, ne reszkersz, támaszkodj nyugodtan Istenre, mert ígéje, ígérete, üdvözava örökre megmarad. Így fordítanám a zsolttár szavát: nemzedékről nemzedékre van a Te *hű igazságod*. *Hű igazság*. Nekünk, leginkább megsemmisítő, hiteltelenítő, és nem éltető igazságaink vannak. Odavágjuk a másikat: az az igazság, hogy nem vagy jó! Válaszold most bátran: de jó az Isten és Isten jó igazságán alapul a föld és az én egész életem. Odavágjuk a másikhoz: az az igazság, hogy nincs igazad. Válaszold most: de Krisztus igazsága elrejt, megoltalmaz és megvéd engem. Odamondjuk sztoikus bölcsességgel a másikat: az az igazság, hogy veszendő az ember s minden, amit az ember alkot! Válaszold most, mert a zsolttár versei és az angyalok éneke is erről győz meg, mondd azt: de öröktől Isten hűségén alapul minden! És sokszor odavágjuk Istennek is: az az igazság, hogy nincs is Isten, nem is vagy! Válaszold magadnak is: elavul ez a te igazságod! Aztán válaszolj a prófétával, aki ezt mondja: *aki sötétségben jár és nincsen fényessége, bízzék az Úr nevében és támaszkodjék az Istenre* (Ézsaiás 50,10). Támaszkodjék Istenre – ez a hű-igazság másik fele – ez a feleletünk arra, hogy Isten hű-igazsága megmarad nemzedékről nemzedékre. Akinek nincsen világossága, az bízzék és támaszkodjék az Istenre. Mert Ő megbízható, mert Ő hűséges, mert Ő beteljesítette ígértét a mi Urunk Jézus Krisztusunkban.

Ha fölidézzük ezt az egyszerű képet, ahogy a nagyobb odahajol és fölhúzza a kicsit, azt mondjuk óhatatlanul, hogy Istennek alá *kell*ett hajolnia, alá *kell*ett szállnia, le *kell*ett jönnie, hogy bennünket fölemeljen az életre. De nem is tudom, testvérek, miért mondom azt, hogy *kell*ett. Azt mondja Ézsaiás próféta, amikor a szabadításról, az üdvözítésről, a megváltásról jövendöl: a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi majd ezt (Ézsaiás 9,7). Nincsen ebben semmi *kell*. Isten, amikor aláhajol, és közénk jön, nem egy ismeretlen világba jön. Jól ismeri ezt a világot. Nem egy kellemetlen világba jön. A világ csak azért kellemetlen, mert mi, önmagunk számára azzá tettük. Nem egy igazságtalan világba jön az Isten, csak mi osztjuk, vonjuk, számoljuk, vesszük, adjuk egymás között az igazságocskákat, amelyek elavulnak. Isten egy ismerős világba jön, Isten egy igazságos világba jön, hiszen az Ő hű-igazságán alapszik a föld, és Isten megtalálja ebben a világban a maga hűségének, áldásának és kegyelmének minden jelét és forrását. *Nem kellett* aláhajolnia, nem kellett alászállnia. *Szeretetéből* hajolt alá, *szeretetéből* szállott le hozzánk. Egy békétlen világba kellett az Istennek eljönnie? Igen, mi így kiáltunk, és karácsonykor a költőkkel együtt tele van a szívünk sóhajtással, igaz vággyal: adna az Isten békességet. Lenne maradandó ez a békesség, mert nincs a földön békesség?! De-hogy nincs, testvérek. Csak bennetek nincs, csak bennünk nincs, egymás között nincs, csak ember és ember között nincs, csak nép és nép között nincs, ország és ország között nincs, csak gyerek és szülő között nincs, testvér és testvér között

nincs. De – azt mondja Pál apostol, amikor evangéliumot hirdet – mi azt hirdetjük nektek, hogy Isten Krisztus által öröktől, öröktől megbékélt az emberrel (2Kor 5). A Te igéd örökké megáll a mennyben, - Isten a Fia által, Jézus Krisztus által öröktől megbékélt az emberrel. Itt van az a békesség. Neked kell Istennel megbékélni, Ő már megbékélt veled. Neked kell Isten felé nyújtani a kezedet, Ő már aláhajolt, leszállt, itt van és nyújtja a kezét. Neked kell ezt a hű igazságot magadévá tenni, mert ezen a hű igazságon, az isteni hűségen alapszik minden, ami van, te is, a te életed is.

Dicsőség a magasságban Istennek, - a Te Igéd örökké megmarad a mennyben! Békeség a földön és az emberekhez jóakarát - Uram, a Te hűségeden alapul a föld és megáll rajta. Ünneplő gyülekezet, kedves testvérek, ebben a rendben kérem és kívánom is ezen a karácsonyunkon, aztán nemzedékről nemzedékre: legyen dicsőség az Istennek – előbb, közben és utóbb, és legyen aztán békesség az embernek, békesség nektek, hogy igaz szívvel dicsőíthessétek és szerethessétek teremtő, megváltó, üdvözítő Isteneteket. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hadd legyen karácsonyi áldó imádságunk első szava: dicsőség Néked! S köszönjük, hogy úgy teremtettél bennünket, hogy életünk a Te hűségeden és igazságodon áll, s köszönjük, tudhatjuk, akkor vagyunk boldogok, ha életünk visszatükrözi ezt a Te csodálatos dicsőségedet. Magasztalunk szabadításodért, magasztalunk, hogy Jézus Krisztusban beteljesítettél mindent, amit megígértél. Igen, áldunk, dicsérünk és Neked ujjongunk hűséges Istenünk! S kérünk, csatlakozva az angyalok szavához ezen a karácsonyon, Téged magasztalva, áldva és dicsérve kérünk: adj a mi korunkban békességet. Adj békességet Úristen a mi időnkben a földön, nincs más bajvívónk és hadakozónk, hanem csak Te, Úristen. Kérünk, hajolj le kegyelmesen beteg és elesett testvéreinkhez, újítsd meg életüket hűségedben, szeretetedben. Kérünk, lásd meg irgalmasan a gyászolókat, akik talán erre az ünnepre maradtak egyedül. Ragyogtasd fel számukra a feltámadott Krisztus dicsőségét, s vigasztald és erősítsd őket boldog reményben. Kérünk mindazokért, akik szerte a földön Krisztus nevét vallják és az Ő nevét hirdetik. Kérünk különösen az üldözött keresztyénekért mindenütt a világon. Óvd meg életüket, őrizd meg őket, hogy örömben, békességben hirdethessék a szabadulás jó hírét. Kérünk minden családért, ahol békétlenség van, támassz békességet, egyenességet, egymás iránti szeretet. Kérünk nemzetünkért, itt, a határokon belül és azon túl, sokféle bajunkban, nyomorúságunkban, küzdelmünkben. Látogasson meg bennünket a naptámadat, ragyogtasd ránk igaz reménységet. És könyörgünk, fordítsd e népnek szívét Tefeléd, hogy előbb dicsőségedet keresse, országodat és utána hadd kapjon meg mindent, amit felőle készítettél. Könyörgünk Urunk a háborúban álló népekért. Adj békességet, csillapítsd a fegyverek zaját. Támassz nép és ország és ország között békességet, Téged magasztalót, szeretetben munkálkodót. Könyörgünk Urunk a nincstelenségért,

akiktől ember vette el javaikat, akiknek nem jut hajlék és fedél, élelem és emberi életnek reménye. Fordítsd hozzájuk az emberi szíveket, hozd ki őket a veszedelemből, bajból, újítsd meg életüket. S magunkért is, Mennyei Atyánk, akik most hallottuk Igédet, kérünk, taníts Nevedet dicsőíteni, békességben munkálni országodat, hitnek és reménynek útján járni és végezni a szeretetnek minden munkáját szent életrended, örök igazságod szerint. Kérünk Krisztusért, a testté lett Igéért, szabadítónkért, megváltónkért hallgasd meg imádságunkat. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU